LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedig meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdronken land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landloopers; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdronken stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Strenge Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwtje Van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoë; 112. De Roversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachtster; 128 De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluchte slaaf; 176. In de vliegmachine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boereling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensharten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235; De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

—— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. ——

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 318. A. HANS.

Het Juffertje uit Parijs

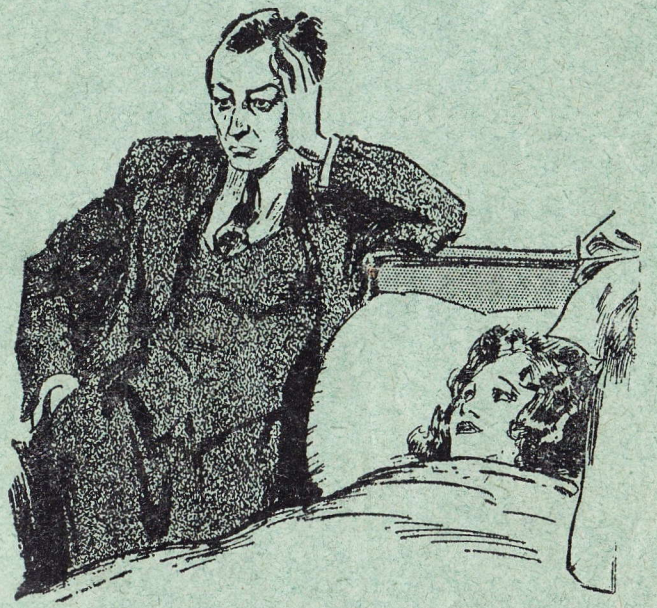

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

HET JUFFERTJE UIT PARIJS.

I.

— Over veertien dagen komt ze al, Dolf, riep Nelly, terwijl ze luidruchtig de kamer binnenstapte en haar boekentasch op de tafel gooide.

— Wie komt? vroeg Dolf verstrooid en kortaf. Hij had veel huiswerk en wilde liever doorwerken.

— Wie? Dat moet ge toch niet vragen, over wie wordt er hier van 's morgens vroeg tot 's avonds laat gesproken? Voor wie wordt het kamertje boven behangen en in orde gemaakt?... Voor wie wordt de piano hersteld en gestemd? Voor ons getrommel was hij goed genoeg, maar nu komt er « eene artiste » met fijne handjes en fijne « manierkes ».

Nelly hield haar krullebol een weinig scheef, begon met afgemeten pasjes door de kamer te

trippelen, trok een klein mondje en haalde wat schoolfransch bij elkaar: « Bonjour, cousine Nelly. » «Comment allez-vous? » « Avez-vous fait vos devoirs? »

Dolf keek toch op van zijn werk en lachte hartelijk om het gekke gezicht van zijn zusje.

Op dat oogenblik kwam moeder binnen. Ze stond er op, dat het huiswerk in alle stilte afgemaakt werd en keek boos toen ze merkte dat de kinderen aan 't praten waren.

— Wat beteekent dat, Nelly? Zijt ge nog niet eens begonnen? Ge verteldet om vier uur, dat ge een kaart van Duitschland teekenen moest en nu is 't bijna zes uur! Dat zal weer wat moois worden! Gauw aan 't werk!

— Ja, moeder, ik begin al.

Wat onwillig haalde ze haar schriften te voorschijn, ook een atlas, kleurpotlooden, een lat, roode inkt en eenige minuten later was ze aan 't werk. Moeder, die in de keuken daarnaast het avondeten klaar maakte, hoorde niets meer.

Mevrouw Vermeulen maakte zich dikwijls bezorgd over haar 13-jarig dochtertje. Wel was Nelly verstandig en vlug maar te ruw, te jongensachtig voor een klein meisje, slordig in haar werk en onoplettend op school.

De familie woonde op den buiten, niet ver van een kleine stad in Brabant, waar de kinderen beiden op school gingen. Nelly zat in de

eerste middelbare klas. Dolf was twee jaar ouder en was al drie jaar op het atheneum. Ze hadden elk een fiets en in een kwartier konden ze naar school rijden. In den winter, als het stormde of sneeuwde, als de wegen modderig waren, keken moeder en vader wel eens ongerust de kleine Nelly na. Deze luisterde maar half naar hun raadgevingen, ze reed hard en onvoorzichtig, ze zette niet de kraag van haar mantel op als de noorderwind blies. Ze dacht er niet over om te schuilen als het hard regende.

's Avonds na school stoeide ze met den hond, verzorgde de konijnen, dwaalde op de boerderij van de buren, liet zich door de knechts op het paard hijschen om mee te rijden naar het veld.

Vader hield zeer veel van het moedige, verstandige dochtertje, en zag veel door de vingers, maar moeder maakte zich bezorgd over de toekomst. Dolf was wel een echte jongen, die hield van spel en beweging, doch hij leerde met plezier en zou wel een goed student worden.... maar Nelly?... wat zou er uit dat wilde, slordige meisje groeien?

Een uurtje later ging ze de kamer weer binnen om de tafel te dekken.

— Mijn kaart is af en ik ken mijn les, moeder!

Nelly flapte haar boek dicht.

— Laat mij de kaart eens zien, vroeg moeder.

Ze schudde het hoofd toen ze kaart in de hand had. Er waren twee intvlekken op, de rivieren waren niet van de spoorwegen te onderscheiden, verschillende steden waren niet op de juiste plaats aangeduid. Moeder gaf die kaart terug met een zucht.

Nelly zei niets en bleef stil bij de tafel staan. Er school onder haar ruwe schors toch een goed hart. Ze had dikwijls beloofd, dat ze haar werk met meer zorg zou maken, dat ze niet meer als een wildeman door het huis zou hollen, maar altijd vergat ze haar mooie beloften weer.

Ook nu was ze getroffen door moeders stilzwijgend verwijt en door den droevigen blik in haar oogen. Rustig en zorgvuldig ruimde ze alles op, dekte de tafel, haalde het avondeten in de keuken.

Vader was ook thuisgekomen en weldra zat de familie aan tafel. Dolf hoorde een brief in de bus vallen en liep naar de gang om hem te halen.

— Een brief uit Parijs! riep hij vroolijk.

— Weer uit Parijs, zei Nelly met een spottend gezicht.

Vader maakte den brief open en nadat hij hem even ingekeken had, las hij hardop voor:

Lieve Oom en Tante,

Vader en ik waren zeer blijde met Uw brief en met het bericht dat ik bij U mag komen wonen. Ik moet nu nog alles in orde maken voor de reis en hoop Maandag 20 Oktober uit Parijs te vertrekken; ik kom dan om 6 uur 's avonds in Brussel aan. Wilt U mij daar komen afhalen? Ik zal nogal veel bagage hebben: twee koffers en mijn vioolkist.

Veel groeten aan Nelly en Adolf en een hartelijke kus van

ELZA

— Wat schrijft ze goed Vlaamsch, zei Dolf.

— Dat heeft ze van haar moeder geleerd natuurlijk, antwoordde vader.

— Kijk, er is ook een portret in den omslag, dat heeft ze er zeker bij gedaan om haar te herkennen aan het station te Brussel.

Allen gingen ze bij vader staan om het portret te bekijken. Het stelde voor een heel jong meisje, lang en slank, het donkere korte haar glad naar achter gekamd. Er was een rustige, vastberaden blik in haar oogen.

— O, wat een lange rok! gilde Nelly opeens, tot over de knieën, en ze is maar één jaar ouder dan ik! Is dat nu de laatste mode in Parijs? En wat zit dat haar stijf en glad! Dat moet ze zeker

alle vijf minuten kammen! Dat doen die bij ons op school ook. En wat ziet ze er ernstig uit voor haar leeftijd! Ze kan zeker heelemaal niet lachen en vroolijk zijn!

Nelly babbelde maar door; maar opeens merkte zij, dat vader haar boos aankeek.

— Weet ge wel, meisje, dat Elza al een jaar lang geen trouwe, zorgende moeder meer heeft ; weet ge wel dat ze wekenlang haar zieke moeder verpleegd heeft? En toen deze stierf heeft ze alleen het kleine huishouden bestuurd. Moogt gij ze dan bespotten, omdat ze niet vroolijk kijkt?

Nelly sloeg beschaamd de oogen neer. Weer voelde ze dat ze onnadenkend geweest was. Maar ze hield heelemaal niet van steedsche meisjes en deze kwam nog wel uit Parijs! Ze wist vooruit, dat ze het nooit goed met haar zou kunnen vinden.

Moeder bekeek het portret met betraande oogen.

— Wat lijkt ze op haar moeder! zeide ze zachtjes.

De moeder van Elza was Mevrouw Vermeulens zuster. Vijftien jaar geleden was zij getrouwd met een Franschman, Mr. Vincent. Deze was een zeer goed artist; hij speelde prachtig piano. In Parijs verdiende hij zijn brood met lessen geven. Nu en dan speelde hij ook wel op

concerten, maar weelde had de familie Vincent nooit gekend.

De twee zuster, te veel in beslag genomen door eigen gezin en eigen bezigheden, hadden elkaar nooit meer gezien en weinig geschreven. Een jaar geleden had Mr. Vincent geschreven, dat zijn vrouw ernstig ziek was. Het doodsbericht was spoedig gevolgd en had Mevrouw Vermeulen diep getroffen.

Ze had ook dadelijk aan haar schoonbroêr geschreven, dat zij bereid was al het mogelijke voor hem en zijn dochtertje te doen.

Elza's vader had de hoop gekoesterd, het meisje bij zich te kunnen houden en haar alleen op te voeden; ze had veel talent en hij wilde haar ook opleiden voor de muziek.

Zoo hadden ze samen eenige maanden geleefd, en de genegenheid tusschen vader en dochter was nog sterker geworden. Maar de pianist had het te druk om zich veel met de opvoeding en studie van het kind bezig te houden. Elza was te jong om voor het huishouden te zorgen. Ze werd met den dag stiller en bleeker. Op school kon ze niet meer naar hartelust spelen en lachen met de andere meisjes.

Ze werd veel te oud en te wijs voor haar leeftijd.

— Elza, mijn lief kind, het kan niet langer zoo, had vader op een avond gezegd, toen hij

laat thuis kwam en Elza nog bezig vond met kousen stoppen.

Elza bukte dieper het hoofd over de kousen, want er kwamen groote tranen in haar oogen. Ze voelde zich zoo moe en had den heelen avond alleen gezeten.

Mr. Vincent merkte wel, dat Elza in stilte weende.

— Ik zal vanavond nog aan uw tante schrijven en vragen of ge bij haar moogt komen wonen.

— Woont die tante in België, vader?

— Ja, kind, in Vlaanderen, niet ver van Brussel. De taal van uw moeder kent ge nog, niet waar; dus ge zult U daar niet geheel vreemd voelen.

— Blijft gij hier, vader? Moet ik alleen gaan? Zij sprak zacht, maar er was angst en onrust in haar stem.

— Ja, Elza, ik zou in België geen werk vinden.

Toen werd het heel stil in de kamer, want beiden voelden op dit oogenblik, dat de scheiding hard en moeilijk zou zijn.

Elza, het stille, eenzelvige kind, was bang om naar die vreemde menschen in Vlaanderen toe te gaan. Vroeger was ze ook een vroolijk meisje geweest, ze hield van de levendige, drukke straten van Parijs en iedermaal als ze met moe-

der uit mocht om boodschappen te doen, was het een feest voor haar geweest. Maar in den laatsten tijd was alles zoo veranderd. Ze had nergens meer plezier in gevonden. En nu, weg van vader, weg van Parijs, heel alleen bij die onbekende familie... ver... in Vlaanderen.

Ze ging stil naar haar vader toe, legde haar donkere hoofdje op zijn schouder en kon haar tranen niet meer bedwingen.

— 't Zal wel gaan, kindje, die tante zal net zoo zijn als moeder, en er is daar ook een nichtje van uw leeftijd, waar ge mee naar school kunt gaan, en wandelen, en spelen. En daar in de heerlijke buitenlucht krijgt ge mooie roode wangen.

Elza was niet te troosten. Vader bracht haar naar bed. Ineens was ze al haar moed en flinkheid kwijt. Ze stond daar als een klein hulpeloos meisje. 't Was ook allemaal veel te zwaar geweest voor die kleine schouders. Vader begreep nu ook ten volle de noodzakelijkheid van haar vertrek en schreef aan zijn schoonzuster.

Mevrouw Vermeulen had geen oogenblik getwijfeld; ze voelde zich zoo aangetrokken tot het kind van haar zuster en wilde probeeren een tweede moeder te zijn. Mijnheer had er heelemaal geen bezwaar in en alles werd voor de komst van het meisje in orde gebracht.

— Het lijkt wel of er een prinses moet ko-

men, had Nelly boos gezegd, toen moeder nieuwe, bebloemde gordijnen maakte voor het kamertje van Elza.

Van den eersten dag af, toen ze hoorde, dat een nichtje uit Parijs bij hen zou komen wonen, had Nelly er zich tegen verzet, zich boos gemaakt over de toebereidselen en spottend over het meisje gesproken. Op een morgen was ze vroeger dan anders op school gekomen, om het nieuws aan de vriendinnen te vertellen. Er waren al eenige meisjes en toen had ze dadelijk haar nood geklaagd.

— Er komt een meisje uit Parijs bij ons wonen... zoo'n juffer met geverfde lippen en hooge hakken.

— Dan zult ge wel vlug goed Fransch leeren, had een van de meisjes geantwoord.

— Zij moet maar Vlaamsch leeren. Moeder zegt dat ze muzikaal is en viool speelt. Ze moet ook veel spelen om te oefenen, dus nu krijgen wij den heelen dag dat gekras in huis.

— Komt ze al gauw, ik ben nieuwsgierig om haar te zien, komt ze hier naar school?

— Ja, maar ze kan heelemaal niet fietsen; ze moet het leeren! Ik zie haar al met lichte zijden Parijsche kleeren op de fiets zitten, bang voor een modderspatje of een kreukje. Ze leert 't nooit.

— Hebt ge haar vroeger dan al gezien?

— Neen, maar ik weet wel hoe die Parijsche juffertjes er uit zien!

Zij bestreek zich met wat krijt, nam een rood en een zwart potlood uit haar lessenaar, verfde daarmede een beetje haar wangen, lippen en wenkbrauwen, ging voor de meisjes staan en veegde met preutsche bewegingen de stofjes van haar schoolkleed.

De meisjes luisterde altijd graag naar Nelly's gebabbel en hadden nu ook veel plezier met dit comediespelletje.

Zoo had Nelly op school en thuis haar misnoegen over de komst van het nichtje laten merken. Ze was een echt kind van den buiten en hield niet van de stad. Ze was eerlijk en natuurlijk in spreken en doen; wat valsch en onnatuurlijk was kon ze niet uitstaan. Mevrouw Vermeulen had haar altijd zeer eenvoudig gekleed en zelf dacht ze nog niet aan mooie kleedij; ze lachte en spotte met de meisjes die graag naar de laatste mode gekleed waren en niet hard meer konden loopen omdat ze al hooge hakken droegen. Ze had zich nooit met dat soort meisjes opgehouden.

Nu was in haar verbeelding het nichtje uit Parijs niets anders dan zoo'n stijf steedsch poppetje.

Ze wist wel, dat het kind verdriet had gehad, maar dat kon de onbezorgde Nelly, die in een ge-

lukkig gezin opgegroeid was, nog niet goed begrijpen.

Mevrouw Vermeulen had gedacht, dat Nelly wel zou veranderen, dat haar goed hart toch wel de bovenhand zou krijgen. Ze had gehoopt dat Nelly haar zou helpen, om Elza gelukkig te maken.

Hoe dikwijls had ze niet gezegd:

— Elza is misschien heel anders dan ge denkt. Niet alle meisjes, die in de stad wonen, zijn vervelend en stijf.

Maar Nelly had maar half geluisterd. Ze dacht dat zij het wel beter wist dan moeder.

Zoo naderde de dag der aankomst en Nelly was niet van plan haar nichtje vriendelijk te ontvangen. Vader ging naar Brussel om haar af te halen. Oom Vincent had haar in Parijs naar den trein gebracht, tot Brussel kon ze dan in den trein blijven zonder over te stappen.

II.

Elza zag er heelemaal niet uit zooals Nelly gedacht had. Haar uiterlijk kwam heelemaal niet overeen met de belachelijke voorstellingen.

Het «Parijsche juffertje» sprak Vlaamsch. Ze had wel een eigenaardig accent, omdat ze eigenlijk beter Fransch sprak, maar ze deed haar best

om precies zoo te spreken als haar Vlaamsche familie.

Ze had geen poeder op haar wangen en geen geverfde lippen; haar gelaatskleur was bleek met groote donkere oogen en donker haar.

Ze trippelde niet met zijden kleeren en veel maniertjes door het huis, maar was eenvoudig, met smaak gekleed, en kalm en stil in stem en gebaar.

Ze was eigenlijk te oud en te stil voor haar leeftijd. Nelly was maar één jaar jonger en toch was er een hemelsbreed verschil tusschen de meisjes. Elza had wat vroolijkheid en levendigheid van haar nicht over kunnen nemen; Nelly had van de andere kunnen leeren zich wat kalmer te gedragen en zorgzaam te werken.

Dit was wel mogelijk geweest als de meisjes veel van elkaar gehouden hadden. Maar Elza had zich van den ersten dag af vreemd gevoeld tegenover het nichtje met haar jongensmanieren, haar wilde spelletjes en haar druk gebabbel. Ze had gedurig wel geprobeerd vriendelijk te zijn, maar dan werd ze weer door Nelly's ruwheid afgeschrikt.

Zoo had ze op een dag gevraagd of Nelly haar eens wilde accompagneeren op de piano als ze viool speelde. Nelly had toch al twee jaar les; ze moest het maar eens probeeren, het was een eenvoudig muziekstukje.

Toen was Nelly maar aan de piano gaan zitten; de eerste maten gingen mooi, maar toen werd 't wat moeilijker. Nelly werd ongeduldig ze begon heel hard te trommelen en speelde zoo vlug door, zonder maat te houden, dat Elza moest ophouden.

— Wilt ge niet wat langzamer en zachter spelen? vroeg ze.

— Och, neen, ik kan dat stuk niet spelen, en Nelly wipte weg van de piano naar buiten.

Elza wilde ook graag leeren fietsen. Zoodra ze het goed kende, zou oom een fiets voor haar koopen, om met Nelly en Dolf naar school te kunnen rijden. Het meisje had zich zeer verblijd over deze nieuwigheid en de gulheid van haar oom.

Dolf had haar geholpen en haar vastgehouden bij 't leeren rijden.

Op een avond, toen Dolf veel huiswerk had, vroeg ze aan Nelly of deze haar nog even helpen wilde bij 't fietsen. Ze kon er nog niet goed alleen opspringen. Nelly was wel dadelijk bereid geweest om te helpen, maar op een zeker oogenblik zag ze dat Elza aarzelde en weifelde en gaf de fiets een flinken stoot vooruit. Elza was er heelemaal niet op bedacht geweest, verloor haar stuur en kwam bijna in de sloot terecht.

Ze had zich niet bezeerd, maar evenals ze nooit meer aan Nelly vroeg om haar vioolspel te ac-

compagneeren, vroeg ze haar ook niet meer te helpen bij 't fietsrijden.

Zulke kleine gebeurtenissen en nog veel andere brachten verwijdering tusschen de twee meisjes.

Hoe liefdevol tante en oom haar ook behandelden, hoe onbezorgd haar leventje nu ook was, die verhouding tot Nelly bleef een donkere wolk an den hemel.

III.

't Was op een lentemorgen in de Paaschvacantie. Elza stond op de ellebogen gesteund, aan het venster van haar kamertje. Hier en daar in de weilanden liepen reeds eenige koeien rustig te grazen. De velden waren overdekt met het diep-groen van de jonge graanhalmen. Aan de boomen, langs den weg, waren de botten opengebarsten in een weelde van frisch gebladerte.

Over alles lag de breede rust en de zachte zonneschijn van een vroegen lentemorgen.

Elza ademde diep de frissche lucht in, die haar tegemoet kwam, en liet haar oogen dwalen over het Vlaamsche landschap.

Wat was het mooi!

Ze had eerst niet kunnen wennen aan het stille dorpje. Ze was ook vlak voor den winter gekomen en had niets gezien dan kale boomen, grijze

hemels, regen, modder en 's avonds de donkere schaduwen langs de wegen. Dat was een groote overgang geweest voor het kind dat in de groote lichtstad was opgegroeid.

Maar nu was de Lente gekomen met blauwe luchten en bloemen in de wei; met frisch groen en gouden zonneschijn.

Omgeven door al dat schoone, voelde Elza zich veel gelukkiger.

Opeens begon in de kamer naast haar Nelly luidkeels te zingen:

« Zeg, kwezelke, wilde gij dansen?
Ik zal U geven een koe! »

Vroolijk en vrij klonk haar liedje door het huis.

Zij was ook blijde, dat de Lente gekomen was. Nu kon ze weer springen en spelen in den zonneschijn.

— Nelly! Elza! Zijt ge gereed?

Dat was Dolf's stem beneden aan den trap.

— De fietsen zijn opgepompt, en moeder heeft de koffie al uitgeschonken!

In een oogwenk waren de twee meisjes beneden. Het was dien dag een feestdag voor de drie kinderen: ze hadden van vader en moeder ieder vijftien frank gekregen en zouden tezamen een uitstapje naar Brussel maken.

Dolf en Nelly waren er al een paar maal met

vader geweest, maar ze gingen gaarne nog eens terug.

Voor Elza was alles nieuw, ze was wel langs Brussel gekomen toen ze van Parijs kwam, maar ze had geen gelegenheid gehad de stad te bezichtigen.

Als ze goed doorreden, was het anderhalf uur ver op de fiets.

Nelly verheugde zich 't meeste op het rijtochtje langs de velden.

Elza reed nu ook al vlug en handig genoeg. Ze was heelemaal niet bang meer.

In het centrum van de stad mochten ze niet fietsen; dat vond vader veel te gevaarlijk. Ze zouden dus zoo gauw ze in de stad aankwamen, de fietsen in een garage zetten en verder met den tram rijden. Druk babbelend zaten de kinderen te ontbijten. Nelly werd ongeduldig omdat Dolf zooveel boterhammen at.

— Ge eet veel te veel, Dolf, 't is bijna acht uur; we moeten weg!

Toen ze al gereed stonden om weg te gaan, moest Elza nog naar boven om een halsdoek. Nu ze buiten stond, vond ze de wind nog een weinig koud. Moeder vond 't ook beter dat ze zich warm kleedde. Maar Nelly stampvoette van ongeduld.

— Heelemaal niet noodig, die doek! 't Is niet koud!

Nelly kon het nog niet goed vinden met haar

nichtje. Een woord van echte vriendschap had ze nog nooit toegesproken; onaangename opmerkingen had ze echter altijd gereed; en wat Mevrouw Vermeulen ook probeerde, ze kon de twee meisjes, zoo verschillend van karakter, niet dichter bij elkaar brengen. Het was voor haar een voortdurend verdriet.

Elza was vlug weer beneden met den halsdoek en de kinderen sprongen op de fietsen.

Vader en moeder wuifden aan de voordeur.

— Dag, kinderen; veel plezier! Wees voorzichtig!

— Dag, vader! Dag, moeder! Dag, tante! Om zes uur zijn we thuis!

Weg waren ze, achter de kromming van den weg.

IV.

Het was aan den avond van denzelfden dag. De zon ging langzaam slapen achter de wolken.

Mijnheer Vermeulen stond voor de deur van zijn huis; hij keek eens op zijn horloge; het was kwart over zessen, de kinderen waren nog niet thuis. Hij wandelde een eind den weg op om ze uit de verte te kunnen verwelkomen.

Mevrouw Vermeulen was binnen boterhammen aan 't snijden. Ze had ook goede, warme

soep gereed. Dat zou de kinderen wel smaken na den tocht.

Ondertusschen keek ze ook eens op de klok. 't Was bijna half zeven. Ze hadden zich zeker een weinig verlaat op den weg.

Toen ze alles gereed gemaakt had, ging ze ook naar de voordeur. Vader kwam weer terug gewandeld; van af de bocht had hij den weg overgekeken.

— Ze zijn er nog niet, vrouw! Maar ze kunnen ieder oogenblik komen. Laten wij maar naar binnen gaan. Het wordt wat kil buiten.

Vader begon de krant te lezen, moeder nam haar naaiwerk. Gedurig keken ze naar het uurwerk. 't Werd onderwijl zeven uur en buiten viel de schemering al over de velden.

— Ze komen laat, zei vader, ik zal den weg nog eens oploopen.

Een kwartier later kwam hij terug.

— Nog niets te zien! Waar blijven ze toch? Ik hoop maar dat hun fietslichten in orde waren. Ze hadden niet gedacht zoo laat thuis te komen.

't Werd half acht. Buiten was 't nu bijna heelemaal donker. Mevrouw Vermeulen draaide het licht aan; ze was zeer angstig over die late thuiskomst en 't was haar niet mogelijk weer kalm te gaan zitten naaien.

— Ga nog eens op den weg kijken, vader.

Mijnheer Vermeulen trok zijn overjas aan, zet-

te zijn hoed op en ging weer naar buiten.

Mevrouw ging aan 't venster staan en luisterde of ze de fietsbelletjes niet in de verte hoorde.

Mijnheer liep langzaam over de straat en tuurde in het donker. Een kwartier lang stond hij nog aan de kromming, waar de weg recht doorliep tot aan den gezichtseinder.

Alles was doodstil en niets was er op den weg te zien. Schijnbaar kalm stond vader daar te wachten, mar zijn hart bonsde van groote onrust.

— Als er toch maar geen ongeluk gebeurd is! dacht hij.

Eindelijk, eindelijk! Daar naderden kleine lichtstipjes op den weg! Daar waren de fietsers. Vader wilde vlug naar moeder loopen om te zeggen dat de kinderen op komst waren. Maar toen hij nog eens goed keek, zag hij, dat er slechts twee lichten waren.

Waar was het derde? Kwam die achteraan? Neen! Niets te zien. Er waren er slechts twee. Misschien waren het toch zijn kinderen niet.

De fietsen naderden met zeer groote snelheid en weldra kon vader onderscheiden dat het Dolf en Elza waren. Waar was Nelly?

Hij liep vlug naar huis om tegelijk met de fietsers aan te komen. Ondertusschen rezen de vreeselijkste veronderstellingen in zijn gedachten.

— Kinderen wat is er gebeurd, waar is Nelly? Hoe komt ge zoo laat?

Hijgend, nat bezweet, rood van inspanning van bij 't snelle rijden, stonden de twee thuisgekomenen in de kamer.

Dolf, de kloeke, groote jongen van vijftien jaar, begon te snikken als een klein kind.

Elza was stil, maar er was een groote angst in haar anders zoo rustige oogen. De eerste oogenblikken konden ze geen van beiden een woord spreken; ze hijgden naar adem.

Toen begon Dolf, snikkend en hakkelend:

— Er is een ongeluk gebeurd! Nelly!.... We gingen om vijf uur naar de garage om de fietsen te halen... bij de brug van Laeken... Nelly wou nog een stuk chocolade gaan koopen... voor onderweg... Elza zei: 't wordt te laat... doe 't niet, 't is niet noodig... en ik zei 't ook... toen ging ze toch... 't was maar een paar straten verder... ze ging op de fiets... wij zouden wachten... en toen...

De jongen kon niet meer verder, hij ging bij zijn moeder staan en weende luid, zijn voorhoofd op haar schouder leunend.

— Ze is niet dood, hoor, moeder, ze is niet dood... maar...

— Maar wat? Wat Dolf? vroeg moeder met angstig-bevende stem.

— Elza, wat is er toen gebeurd? vroeg vader zacht.

— Nelly reed vlug om gauw terug te zijn... Ze had niet gezien, dat er een auto uit een zij-

straat kwam... die kwam opeens op haar af... 't ging zoo vlug... we konden bijna niet zien hoe 't gebeurde... ze lag op straat bewusteloos... bloed aan den schouder en haar arm...

Hier stokte ook Elza's stem, ze was onder 't spreken doodsbleek geworden. Dolf haalde een brief uit zijn zak.

— Van den dokter, zei hij.

Mr. Vermeulen las den brief.

Geachte Heer,

« Dezen avond om vijf uur werd uw dochter door een politieagent bij mij aan huis gebracht. Zij was aangereden door een auto en zwaar gewond. Ik heb nog niet geheel den aard der verwondingen kunnen vaststellen, maar ik ben toch overtuigd dat haar leven op 't oogenblik niet in gevaar is. Ik heb haar naar de kliniek laten brengen, waar ik haar zelf verder verzorgen kan. Ik zal U morgen zoo vroeg mogelijk verwachten.

Met beleefde groeten.

M. DUPONT.

* * *

Vader fietste naar Brussel. Nelly was bij bewustzijn. Droevig waakte vader bij haar. Moeder kwam 's morgens en bleef twee dagen. Ze

stuurde verscheidene telegrammen aan vader, Dolf en Elza met nieuws over Nelly.

Moeder kwam naar huis met nogal geruststellende berichten. De hooge koorts, door de wonden veroorzaakt, was een weinig gezakt.

Vóór drie of vier weken, zou ze echter niet naar huis gevoerd kunnen worden, want haar arm was gebroken en daarbij waren ook de linkerschouder en heup gewond. Aan het hoofd had ze gelukkig maar een lichte kneuzing.

De dokter was vriendelijk en had door den ernst waarmede hij de zaak behandelde, dadelijk het vertrouwen van de ouders gewonnen.

— Ge hoeft nu niet meer bezorgd te zijn, Mevrouw, had hij gezegd. Ge moet eenige weken geduld hebben, dan krijgt ge 't kind weer bij U thuis.

— Mogen wij haar dikwijls bezoeken, dokter?

— Ja, mevrouw, ge kunt iederen dag komen, als gewilt, maar geen luidruchtig bezoek en één persoon tegelijk. Ze moet voorloopig heel kalm en rustig blijven.

Mevrouw of mijnheer Vermeulen konden natuurlijk niet iederen dag naar Brussel gaan, maar Elza vroeg dadelijk of zij iederen Donderdag- en Zaterdagmiddag, als ze op school vrij was, gaan mocht.

— Kind, dat is zoo vermoeiend voor U, op één middag heen en weer naar Brussel.

— Neen, tante, dat kan best, de dagen lengen nu ook al.

— Ge kent den weg nog heelemaal niet in Brussel.

— Maar tante, Brussel is zoo klein vergeleken bij Parijs en daar moest ik ook wel eens alleen den weg zoeken.

Mevrouw Vermeulen wist wel dat Elza voorzichtig en verstandig was, maar ze was nu veel meer bevreesd om de kinderen alleen naar de stad te laten gaan.

Toch had Elza zulk een vasten wil getoond en zoolang aangedrongen tot ze toelating kreeg om twee maal in de week Nelly te gaan bezoeken. Zij had diep medelijden met haar nichtje. Zij had het lijden van haar eigen moeder gezien, toen deze weken lang te bed had gelegen, en zij begreep iets van de ebproeving die nu aan de levendige, bewegelijke Nelly opgelegd werd.

Bij Elza's eerste bezoek was Nelly heel stil geweest. Ze had bijna geen woord gesproken. Onbeweeglijk had ze liggen luisteren naar alles wat Elza haar vertelde:

Al de meisjes van de klas op school hadden veel groeten meegegeven, de juffrouwen hadden gedurig naar haar gevraagd.

Marie van den notaris was gisteren weer zoo ondeugend geweest, onder de Fransche les, ze had maar altijd zitten lachen en toen had ze prop-

pen papier door de klas gegooid. De juffrouw had haar naar de bestuurster gestuurd.

Het paard van de buren was ziek, de veearts was er al twee maal bij geweest, en het graan groeide zoo mooi buiten op het veld en het groote witte konijn zou nu wel gauw jongen krijgen.

Zoo had Elza zacht zitten praten over wat er op school gebeurde en wat er in het dorp voorviel. Allerlei aardige kleinigheden had ze er bij verteld.

De volgende maal nam ze een groot bouquet lentebloemen mee, sleutelbloemen, dotterbloemen, wilde hyacinthen die ze den vorigen dag in het bosch was gaan plukken.

Nelly's oogen straalden, toen ze de bloemen zaf.

— Hoe mooi, Elza; waar hebt ge ze geplukt?

Elza vertelde hoe en waar ze de bloemen gevonden had.

— Die dotterbloemen groeien aan den kant van het bosch bij de beek, ge weet wel. De grond is daar zoo week en morrassig, ik zakte tot mijn enkels in de modder, vertelde zij al lachend.

Nelly glimlachte ook even en zeide alleen:

— Dank u wel, Elza.

Twee weken later, toen Elza weer een uurtje bij de zieke was komen zitten, zei Nelly, die nu al veel beter was en een beetje in bed kon opzitten:

— Ik heb aan de zuster gevraagd of gij de volgende maal uw viool moogt medebrengen om hier wat voor mij te spelen. De zuster vindt het goed. Wilt ge dat doen?

Natuurlijk deed Elza dat graag. Ze bracht de viool mee, speelde eenige wijsjes die Nelly ook thuis al gehoord had, maar nooit had ze zoo goed geluisterd als nu.

Elza speelde ook eenige Vlaamsche liedjes, die ze al uit haar hoofd kende, en Nelly in haar bed, neuriede zacht mee.

Het was een plezierige middag voor de beide kinderen.

Elza had er nog nooit zoo gelukkig uitgezien als toen ze dien avond met haar vioolkist onder den arm bij haar tante binnenstapte.

Mevrouw Vermeulen merkte het ook met blijdschap op, maar zeide niets. Met haar moederlijk begrijpen had ze al wel gevoeld, dat daar ginder bij het ziekbed in Brussel iets gebeurde, waar ze al lang op gehoopt had.

Eenige dagen later kwam mevrouw Vermeulen met goede berichten naar huis.

— De volgende week mag Nelly naar huis komen!

— Kan ze al loopen, moeder? vroeg Dolf.

— Neen, jongen, ze zal nog 14 dagen moeten zitten of liggen, maar de bezitter van de auto, die haar aangereden had, is nog verscheidene ma-

len naar haar komen vragen en nu hij hoorde dat ze naar huis ma, wil hij har zelf hier brengen.

— Bakt U dan wafels, moeder? vroeg Dolf.

— Dat zullen wij nog wel zien, lachte moeder.

Ze waren allen zoo blij dat Nelly weer naar huis kwam, en bijna hersteld was.

't Was al die weken zoo stil in huis geweest.

Den volgenden Zaterdagmiddag ging Elza voor het laatst naar het ziekenhuis.

— Onze zieke is genezen hoor, zei de zuster. Ze heeft den heelen morgen liggen babbelen en zingen.

Toen de zuster de kamer uit was, zei Nelly opeens:

— Elza, ik heb U al lang iets willen vragen.

— Ja, ik luister.

— Ik ben vroeger heelemaal niet lief tegen U geweest... ik heb nu over alles zoo liggen denken, en ik was altijd zoo blij als het Donderdag of Zaterdag was... als gij kwaamt met bloemen of met uw viool... dat waren plezierige uurtjes... wilt ge mij vergeven... alles,.. van vroeger?....

't Kwam er allemaal hortend en stootend uit, maar Elza begreep wel wat Nelly zeggen wilde

— Praat er maar niet meer over, Nelly; 't is al vergeten! Ik voel mij de laatste dagen ook veel gelukkiger.

Verder werd er over dit onderwerp nooit en met niemand meer gesproken, maar de vriend-

schap tusschen Elza en Nelly was voor altijd gesloten en beide waren ze er blijde om.

V.

't Was een feestdag, toen Nelly weer thuis kwam. De eerste dagen zat ze voor het venster of in den tuin in een leunstoel. De buitenlucht en de zonneschijn maakten haar weer vroolijk en gezond.

Wat een vreugde was het, toen ze weer kon rondloopen en al haar oude vrienden begroeten. Het witte konijn met de zeven kleintjes, en het paard van den buurman werden natuurlijk op de eerste wandeling niet vergeten.

Op een middag in Juni zat Nelly aan de piano. Ze studeerde nu alle dagen, en daar ze wel muzikalen aanleg had, maakte ze goede vorderingen. Daar verscheen Elza's hoofd aan 't venster, haar wangen waren bruingebrand, haar donkere oogen schitterden van blijdschap.

— Nelly, Nellly!

— Ja, wat is er?

— Vader komt! Hier heb ik een brief. Hij heeft nu in den zomer niet meer zooveel werk met de concerten.

— Schrijft hij, wanneer hij komt?

— Ja, overmorgen!

De meisjes sprongen naar den tuin waar moeder zat om haar het nieuws te vertellen.

— Dan zulllen wij wafels bakken, kinderen! zei moeder blijde.

— Ja, tante, die krijgt vader niet in Parijs, lachte Elza.

Twee dagen later kwam mijnheer Vincent en hij stond verbaasd voor zijn dochter.

Die volle, bruine wangen, die vroolijke lach in de oogen! Zoo had hij haar nooit gezien! Ook groot en flink was ze geworden.

— Ge hebt wonderen verricht, zeide hij tot schoonzuster en schoonbroêr.

— Dat hebben wij niet alleen gedaan, de zon en de lucht hebben geholpen.

— En de twee nichtjes kunnen het zeker wel goed met elkaar vinden, zeide oom Vincent, de twee meisjes aankijkend.

Nelly ging lachend naar Elza toe, sloeg den arm om haar middel en, vrijmoedig als altijd, sprak ze:

— Er zijn geen betere vriendinnen op de wereld, oom!

Dien avond werd er muziek gemaakt: Nelly aan de piano, Elza met de viool; vader en Dolf zongen.

Oom Vincent luisterde met plezier naar de Vlaamsche liedjes.

En wat smulde hij van de heerlijke Vlaamsche wafels, die moeder gebakken had!

Chr. W.

EINDE.